

Arrest

nr. 318 040 van 5 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Bosnische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen omtrent de moord op haar ex-echtgenoot, noch aan haar eigen problemen met de daders. Haar verdere problemen waren van louter persoonlijke, socio-economische en medische aard waardoor deze niet ressorteerden onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Bij 's Raads arrest van 16 februari 2010 met nummer 38 793 van 16 februari 2010 werd de verzoekende partij niet als vluchteling erkend, en werd haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het CGVS verklaarde haar tweede verzoek niet-ontvankelijk aangezien zij vooreerst verwees naar motieven dewelke zij reeds in het kader van haar initiële verzoek om internationale bescherming had opgeworpen zonder hierbij enig nieuw element aan te reiken, er voorts geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde moord op B. noch aan de vrees voor haarzelf en haar kinderen die hieruit volgde, zij verder evenmin kon aantonen noch aannemelijk maken dat haar dochters bij terugkeer geslagen en verkracht zouden worden door Bosniërs en zij tot slot hoe dan ook niet aannemelijk had weten maken dat zij bij terugkeer verstoken zou blijven van bescherming vanwege de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 278 249 van 3 oktober 2022.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat zij sinds haar geboorte in Butmir woonde, doch dat zij reeds vertrok toen zij nog heel klein was en dat zij nadien overal in Europa heeft gewoond, dat zij al vijftien jaar in België is, dat haar dochters hier allebei zijn geboren, nooit in Bosnië zijn geweest en Nederlands maar geen Bosnisch of Rom spreken, dat haar zoon in België al tien jaar in een tehuis/weeshuis zit en dat haar ouders en broer in België wonen, zij het onder een valse identiteit en zonder dat er contact is tussen haar en hen. Zij heeft geen huis, geen documenten, geen werk en geen geld om de school te betalen. Zij krijgt geen hulp, is ziek en kan niet werken. Zij wil documenten zoals iedereen er heeft gekregen. Haar problemen in Bosnië zijn nog steeds dezelfde en actueel. Zij kan in Bosnië nergens heen. Bij terugkeer vreest zij niemand in Bosnië-Herzegovina te hebben en daar haar man er werd gedood, zullen ze ook haar en haar dochters bij terugkeer doden.

Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij volgende documenten neer: een kopie van een attest van de NVO Romska Nada; een kopie van drie attesten van het ministerie van burgerzaken; een kopie van een foto van haar man B. en zijn grafsteen; een origineel attest van het OCMW van Oud-Turnhout; een inschrijvingsformulier inzake haar taalonderwijs; enkele originele documenten met betrekking tot het onderwijs dat haar dochters volgen in België; enkele documenten met betrekking tot haar zoon in het ondersteuningstehuis voor volwassenen met een beperking in Merksplas en verschillende medische en psychologische documenten inzake haar behandelingen in België.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd. Zij verwijst immers enkel opnieuw naar het feit dat zij al jaren in België verblijft, dat haar kinderen hier geboren zijn en naar school gaan dan wel in een weeshuis verblijven, dat zij geen huis, geen documenten, geen werk, geen hulp en geen geld heeft om de school van haar kinderen te betalen alsook dat zij ziek is en dat zij in Bosnië niemand heeft, dat haar man in Bosnië werd gedood en dat zij en haar kinderen bij terugkeer ook gedood zullen worden. Deze motieven bracht zij reeds aan in het kader van haar vorige verzoeken. Door louter dezelfde motieven aan te halen, zonder deze inhoudelijk te verduidelijken, slaagt zij er niet in om de beoordeling van haar vorige verzoeken om te buigen.

(ii) de documenten die zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming voorlegt, evenmin de beoordeling van haar vorige verzoeken in een ander daglicht vermogen te stellen.

(iii) eventuele problemen van discriminatie in Bosnië-Herzegovina echter niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de

Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

(iv) in geval van eventuele (veiligheids)problemen die in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

(v) de door haar ingeroepen medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Zij dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. In de mate verzoekster aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen haar belangen enerzijds en deze van de "Staat" anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze haar rechten aantasten en in verdere orde haar leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd zijn om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat die beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet aan de in deze Verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

8. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, heeft de Raad het attest van het ministerie van burgerlijke zaken van Bosnië-Herzegovina van 29 juli 2022 en het attest of bewijschrift van de NGO Romska Nada niet (inhoudelijk) beoordeeld in het kader van haar vorige beroepsprocedure bij de Raad.

De Raad wijst op hetgeen werd vastgesteld in het arrest nr. 278 249 van 3 oktober 2022:

"4.1. Verzoeksters leggen ter terechtzitting middels een document met als titel "Inventaris der stukken" twee nieuwe documenten neer die zij aanduiden als:

"Stuk 1: Attest NVO R. N. N.;

Stuk 2 : Attest Ministerie Burgerlijke Zaken".

(...)

5.9. Waar verzoeksters ter terechtzitting een geïnventariseerde bundel stukken neerleggen stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd."

De Raad merkt op dat in het attest van het ministerie van burgerlijke zaken van Bosnië-Herzegovina van 10 maart 2023 enkel algemeen wordt gewezen op de moeilijke situatie en discriminatie van Roma in Bosnië-Herzegovina waarmee verzoekster niet aantoont dat zij zelf ook werd gediscrimineerd.

De Raad wijst er verder op dat het attest van NVO R. N. van 13 maart 2023 objectieve bewijswaarde mist aangezien hierin verzoekster haar eigen verklaringen werden genoteerd met betrekking tot haar beweerde problemen. Voorts wordt in dit stuk algemeen gesteld dat mensen van Roma origine gediscrimineerd worden in Bosnië-Herzegovina waarmee verzoekster niet aantoonde dat zij zelf ook werd gediscrimineerd.

De Raad sluit zich verder aan bij hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld omtrent haar andere/overige voorgelegde documenten in het kader van haar huidig verzoek waarover zij geen ander licht werpt.

9. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekster aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Bosnië-Herzegovina actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Het algemeen verwijzen naar de situatie van Roma in Bosnië-Herzegovina, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

11. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

12. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP vraagt de aandacht voor haar zaak want ze verblijft sinds 2009 in België en het gaat om haar zoveelste VIB. Steeds opnieuw wordt gesteld dat ze terug kan, maar ze zal zich niet staande kunnen houden in Bosnië en ze wijst erop dat haar echtgenoot toen vermoord werd en ze sinds 2009 met haar kind in België woont: ze heeft als Roma geen voeling met de Bosnische maatschappij waar ze eveneens geen bescherming kan verwachten van de Roma-gemeenschap. Ze riskeert dus terecht te komen in een toestand van verregaande deprivatie. Ze vraagt de Raad vernietiging zodat het CGVS verder onderzoek kan doen.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 augustus 2024 opgenomen grond.

Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom.

De verzoekende partij gaat hier volledig aan voorbij en blijft desbetreffend in gebreke. Ze gaat immers niet concreet op de inhoud van de beschikking in, doch beperkt zich daarentegen tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene opmerkingen en beweringen en het opnieuw naar voor brengen van elementen die ze reeds heeft geformuleerd in haar verzoekschrift. Een dergelijk betoog is niet dienstig en ze slaagt ermee niet in om afbreuk te doen aan de in de beschikking opgenomen gronden. Bovendien zijn een langdurig verblijf en integratie in België niet relevant in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Dat de verzoekende partij al lang in België verblijft, betreft elementen die slechts betrekking hebben op haar situatie hier in België, maar die geen uitstaans hebben met de beoordeling van haar situatie in haar land van herkomst Bosnië-Herzegovina. Deze elementen kunnen dus ook niet worden weerhouden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de socio-economische situatie waarin zij vreest terecht te komen in Bosnië-Herzegovina te wijten is aan het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zulke socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij aangetoond. Puur socio-economische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Hierop gelet, wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

M. DENYS,

De griffier,

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS